

Erityisiä

Nukun kuin krapulainen
kuu on vasta ensi yönä täysi
mietin lasta, jonka vaatteet sattuu
tutkimukset osoittavat etteivät
taivaankappaleen vaiheet vaikuta meihin
harhoissa se kuulee ääneni josta ei saa selvää
ja muiden pahat ajatukset
eikä ymmärrä kieltä jolla itse ajattelee
joku mies kuristaa välillä, kaikki paikat sulaa, kuu
on vasta ensi yönä täysi.

Kävelen puiden välistä hämähäkin ansalankaan
kuivat oksat ritisevät kengänpohjissa kuin pakkanen
pysähdyn paksun rungon viereen, kaarnan alla asuu jumala
painan korvan kiinni karheaan pintaan
olen kuva, joka syntyy kun jostakin heijastuu valoa
nainen paikallaan
kuin puu
vain vuorovaikutus voi muuttaa liiketilaa

kevät jakaa yön ja päivän tasan
tunkee jalkaa oven väliin ja sisään ikkunasta

istun keittiössä, kello käy kesäaikaa, pöydällä on viikkoja vanha hesari
syön välipalaa yksin
lehdessä kerrotaan että oikean ja vasemman käsitteiden keksijää ei tiedetä
minulla ne menevät sekaisin
kumppani tarkoittaa ihmistä, jonka kanssa leipä jaetaan
ehkä vielä joskus joku tarttuu käteeni, oikeaan tai vasempaan
ehkä tapaan jonkun jo piakkoin (tähtitieteessä tämä tarkoittaa sadantuhannen vuoden aikaskaalaa)

Tähän en halunnut tulla, tähän tulin
maahan tömähtäessäni en aina tiedä
putosinko vai hyppäsinkö
milloin ja miten viimeksi oli hyvin.

Jos sytyttäisin kynttilän ja
sulkisin silmät, palaisiko kaikki
sellaiseksi kuin silloin?

Kolmevuotiaana hän kysellee paljon:

"Kun sä kuolet, kenen kanssa mä sitten asun?"

"Voiko porsaan lihaa syödä? Entäs lihavan miehen?"

"Miksi jotkut ihmiset pussaa suu auki?"

"Onko nunnat ihmisiä?"

Neljätöistavuotiaan potilaskertomuksessa lukee:

Juonut 3 dl käsidesiä.

Puhaltanut ambulanssissa 2,13 promillea.

Kanyloinnin jälkeen sylkenyt ja yrittänyt purra henkilökuntaa.

Siirretty kuuden miehen voimin lepositeisiin.

Joskus hän on kolme boforia, puiden lehdet ja pienet oksat havisevat, joskus neljätöista, tavataan vain rajuissa pyörre- ja hirmumyrskyissä.

Hän on koko ajan minun lapseni, koko ajan neljätöista ja kolme

"Vitun huora" ja

"Näätkö yöllä maisemia, jos silitän sua?"

Keittiön ikkunan takana
lohikäärme kahisee vaahterassa
enkä koskaan tiedä
milloin se alkaa syöstä tulta
haave päässäni vuotaa verta

tervapääskyt lentävät laivueissa
nopeutetun filmin pikku hornetit
taustalla vaaleanpunaiset pilvet
tänään on hyvä ilta

Pelaan humalassa pasianssia, pakasta puuttuu jätkä
seinästä hätäsisäänkäynti ihmisen tuoksuun

marraskuun pimeällä puolella on niin mustaa
ettei paraskaan spektrometri pysty mittaamaan
kuinka paljon valoa se imee
olemassaolo etenee peruuttamattomasti
enkä pysty liikkumaan
ajan nopeudella

Se valvoo sängyssäni saman peiton alla, väijyy varjona nurkissa, heijastuu haamuna ikkunasta. Se
tuoksuu aavistuksen tuoreelle mullalle, puhuu kuiskaamalla, kuulostaa erehdyttävästi tuulelta,
sanoja on vaikea erottaa. Aina se ei tee numeroa itsestään, mutta alkaa saada hahmoa ja ääntä, kun
terä viiltää käsivarteen riimuja, kun sängyn alta löytyy muistiinpanoja, kun ambulanssimiesten
nauhakengät astuvat kuvaan.

Varislintujen mäkätys lepattaa mustissa puissa ja
lokkiparvi leviää taivaalle kuin ilotulitus
minä en tiedä, miten ihmisten kanssa ollaan
syyslintujen kanssa on helpompaa

vastapäisessä talossa on autotalli myytävänä
kissamies ei asu kakkoskerroksessa enää
on vähän pakkasta ja tyyni sää
ja koko ajan oltava olemassa

lapsen huone on jo pitkään ollut tyhjä
yöpöydän kello pysähtynyt
onko aika
olemassaolon peruuttamatonta etenemistä

tapailen ihmisiä mutta en niin kuin ne
jotka käyvät treffeillä
vaan niin kuin sanoja tapaillaan
joskus kauimpana ovat lähimmäiset
toivotukset kuulostavat vaatimuksilta joita en täytä
pidä hauskaa
nuku hyvin

tarvitsisin jonkun tai jonkin verran kohtalaista etelätuulta
sotkemaan hiuksia
järjestämään ajatuksia

Tihku näkyy ja kuuluu mutta kastelee vain vähän
Soukkapuistossa lehtikuusi varisee maan keltaiseksi
minä siellä missä kuljen
kävelen puiden seassa, on juuri ja juuri plussan puolella
astun syvään lampeen
riikon saappaalla hennon kannen ja olen
niin ohutta jäätä ettei edes risahda

en tunnista lintulajia sirkutuksesta
variksista pidän enemmän
sade kirkastaa värit, alan tuntea tätä metsää
olen veden alla ja hengitän.

Oksien varjot lumella ovat jokia ja sivujokia
sivujokien sivujokia

helmikuussa ikkunoista tulee valoa mutta ovista
vihmoo pieniä neuloja
aamupäivällä sataa Saharan hiekkaa.
Olen pudonnut paikkaan jota en tunne, jalat uppoavat dyyneihin.
Valitsinko väärän reitin, onko vielä pitkä matka?
Ei hätää, kaikki on merkityksetöntä
viimeistään viiden miljardin vuoden päästä.

Ohutraajainen lapsi kuin vastasyntynyt okapi, painaa enemmän kuin jaksaisin kantaa ja kulkee mukana sitä kiinteämmin, mitä kauempana on.

Lapsi ei tunnista itseään peilistä, huone vaihtaa väriä, lamppu pyörii ja katto putoaa. Käsi menee seinän läpi ja naakka lehahtaa irti taulusta.

Ennen pimeää on kolme hämärää, kävelen kirkkopuiston halki, sen synkissä kuusissa meluaa yöpymisparvi. Syvässä ajolumessa astun sorkkaeläimen jälkiin.